

Sygn. akt VI Ga 38/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: R. L.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego wK.

Wydziału Gospodarczego z dnia 23 września 2015 r., sygn. akt V GC 367/15

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. L. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 38/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 maja 2016 r.

Powód R. L., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 3.052,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 25.02.2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 12 maja 2014r., szkodzie uległ pojazd marki D. (...) stanowiący własność poszkodowanego A. P.. Sprawca szkody w dniu wypadku posiadał ubezpieczenie OC pozwanego. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi niezwłocznie po zdarzeniu drogowym i została przez niego zarejestrowana. Pozwany dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu, przyjął brak opłacalności naprawy i w dniu 13 czerwca 2014 r. poszkodowany otrzymał odszkodowanie za uszkodzony pojazd (szkoda całkowita).

Powód w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, wynajął poszkodowanemu samochód zastępczy O. (...) na okres łączny od dnia

12 maja do dnia 13 czerwca 2014 r. Poszkodowany począwszy od dnia wystąpienia szkody został pozbawiony możliwości używania własnego pojazdu, stąd też zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego. Nie posiadał on innego samochodu, nie dysponował samochodem służbowym. Samochód zastępczy był mu niezbędny, aby zapewnić dojazdy do sklepów, przyjaciół, rodziny oraz dopełnienia formalności związanych z likwidacją szkody.

W dniu 7 lutego 2015 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...)za wykonane na rzecz poszkodowanego usługi bezpośrednio związane ze zdarzeniem powodującym szkodę z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Przedmiotowa faktura, została niezwłocznie przesłana do pozwanego - ubezpieczyciela odpowiedzialnego za likwidację szkody. Pismem z dnia

24 lutego 2015 r. pozwany zakwestionował : zasadność najmu pojazdu zastępczego ponad okres 16 dni oraz stawkę najmu. Wypłacił w sumie kwotę 2.064,00 zł.

Na podstawie umowy z dnia 7 lutego 2015 r. powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu względem pozwanego objętą w/w fakturą. Pozwany został powiadomiony o cesji wierzytelności pismem z dnia 7 lutego 2015 r.

Po wydaniu przez Sąd Rejonowy nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany zaskarżył go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł szereg zarzutów, a to :

- brak legitymacji czynnej powoda. Powyższe wywiódł z treści umowy cesji wierzytelności zgodnie z którą, nastąpić ona miała jedynie wobec ubezpieczyciela, a nie również wobec sprawcy szkody. W ocenie pozwanego, taka czynność jest sprzeczna z właściwością zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.), a jako sprzeczna z ustawą (art. 58 § 1 k.c.) - nieważna. Argumentował, że ograniczenie w zbywalności wierzytelności ze względu na właściwość zobowiązania wchodzi w rachubę w wypadkach, w których ustawodawca nie wprowadził *expressis verbis* zakazu przenoszenia określonej wierzytelności, ale z analizy treści stosunku zobowiązaniowego wynika, że zmiana wierzyciela doprowadziłaby do zmiany tożsamości (identyczności) zobowiązania. Podał, że jako wierzytelności niezbywalne ze względu na właściwość zobowiązania wskazuje się w szczególności wierzytelności, którym brak jest cechy samoistności ze względu na akcesoryjny charakter w stosunku do innego stosunku prawnego. Skonkludował, że akcesoryjny charakter względem zobowiązania sprawcy czynu niedozwolonego wobec osoby poszkodowanej ma właśnie odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń za bezprawne działanie (lub zaniechanie) ubezpieczonego. Skoro zatem umową przelewu wierzytelności nie została objęta wierzytelność wobec sprawcy szkody, jak i to, iż wierzytelność wobec sprawcy nie wygasła, to umowa przelewu wyłącznie wierzytelności względem ubezpieczyciela sprawcy jest nieważna. Strona powodowa nie stała się więc osobą uprawnioną do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej,

- braku zasadności najmu pojazdu zastępczego, wobec zaistnienia uszkodzeń które zdaniem pozwanego, nie pozbawiały poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu. Podkreślił, że zakwalifikowanie szkody jako tzw. szkody całkowitej wynikało z niskiej wartości pojazdu, nawet zatem niewielkie uszkodzenia spowodowały, że koszt ich naprawy przewyższył tę wartość,

- nazbyt długiego okresu najmu pojazdu zastępczego. Podał, że uznał za zasadny okres najmu obejmujący czas od zaistnienia szkody do poinformowania poszkodowanego o uznaniu jej za całkowitą, co implikowało możliwość nabycia przez poszkodowanego innego pojazdu,

- nadmiernie zawyżonej stawki dziennej najmu pojazdu zastępczego. Rozwijając ten zarzut, pozwany podniósł, że dokonując weryfikacji stawek za najem pojazdu zastępczego klasy B na rynku lokalnym ustalił m.in., że można wynająć pojazd zastępczy po o wiele niższych stawkach, niż przyjęta przez powoda stawka w wysokości 159 zł. brutto.

Wniósł także o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i motoryzacji na okoliczność ustalenia, czy zakres uszkodzeń pojazdu nie wykluczał jego normalnego użytkowania, oraz precyzyjnego ustalenia dobowej stawki za najem pojazdu zastępczego klasy B, występującej na rynku lokalnym na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego i okolic w dniu 12 maja 2014 r. z pominięciem stawek stosowanych w tzw. najmie bezgotówkowym.

Sąd Rejonowy w trakcie postępowania ustalił, że bezspornym w sprawie było uczestniczenie w dniu 12 lutego 2014 r. przez poszkodowanego A. P. w zdarzeniu drogowym, spowodowanym przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie OC u pozwanego, w wyniku czego uszkodzeniu uległ pojazd marki D. (...) należący do poszkodowanego. Pozwany ubezpieczyciel uznał co do zasady swoją odpowiedzialność odszkodowawczą wobec poszkodowanego za szkody wynikłe ze zdarzenia.

Przeprowadzone oględziny powypadkowe przez likwidatora zakładu ubezpieczeń doprowadziły do ustalenia już w dniu 16 maja 2014 r. zaistnienia tzw. szkody całkowitej. Wypłata odszkodowania przez poszkodowanego nastąpiła w dniu 13 czerwca 2014 r.

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej wynajął poszkodowanemu samochód marki O. (...) na łączny okres od dnia 12 maja 2014 r. do dnia 13 czerwca 2014 r. w cenie 159,90 zł. brutto za dobę najmu, która wynika z obowiązującego u powoda cennika i stanowi cenę rynkową, uznawaną przez ubezpieczycieli. Poszkodowany scedował na powoda wiarygodność przysługującą mu z tytułu odszkodowania od towarzystwa ubezpieczeniowego w zakresie dochodzonym w niniejszym postępowaniu.

Poszkodowany począwszy od dnia wystąpienia szkody został pozbawiony faktycznej możliwości używania własnego pojazdu, albowiem uszkodzenia powstałe w wyniku kolizji wyłączały możliwość zamknięcia drzwi pojazdu. Nie dysponował on również innym pojazdem, którym mógłby swobodnie korzystać. Najem pojazdu zastępczego był również uzasadniony faktem, że tak poszkodowany jak i jego małżonka znajdują się już w podeszłym wieku, dotknięci są różnymi przypadłościami zdrowotnymi, które determinują konieczność częstych wizyt lekarskich.

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi niezwłocznie po zaistnieniu wypadku ubezpieczeniowego, a pojazd zastępczy został oddany w dniu wypłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu zaistniałej szkody całkowitej (okoliczność bezsporna).

Pozwany uznał należność z faktury w części obejmującej 16 dniowy okres najmu pojazdu zastępczego (od dnia szkody do dnia otrzymania zawiadomienia o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitą, powiększone o dodatkowe 7 dni na zagospodarowanie pojazdu) przy zweryfikowanej stawce dziennej najmu.

W analogicznych sprawach uznawane są stosowane przez powoda stawki wynajmu pojazdu zastępczego podobnej klasy .

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 23 września 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.052,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2015 r. do dnia zapłaty (pkt I)

i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 771,00 zł. tytułem kosztów procesu (pkt II).

Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Argumentował dalej, że z ugruntowanej linii orzeczniczej sądów cywilnych wynika, iż konieczność wynajęcia samochodu zastępczego na okres likwidacji szkody pozostaje w zakresie adekwatnego związku przyczynowego z wypadkiem, który uniemożliwił poszkodowanemu korzystanie z dotychczasowego środka transportu.

Brak możliwości użytkowania samochodu własnego ze względu na jego uszkodzenie w wypadku, implikuje konieczność wynajęcia innego pojazdu. Najem taki jest ewidentnie powiązany ze zdarzeniem, które leży u podstaw

odpowiedzialności odszkodowawczej i jako zwykle jego następstwo, winien zostać zwrócony poszkodowanemu w postaci równowartości czynszu, który musiał on zapłacić za najem pojazdu zastępczego.

Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza - kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zasada ta została potwierdzona w orzecznictwie Sądu Najwyższego – przykładowo w uchwale z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, uchwale z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03.

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji, w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania (vide pogląd zawarty w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r., Sygn. akt IV CK 672/03).

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie niespornym jest zaistnienie po stronie pozwanej obowiązku odszkodowawczego, związanego z kolizją drogową spowodowaną przez osobę objętą ubezpieczeniem OC pozwanego.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, Sąd uznał że nie zasługują one na uwzględnienie. W ocenie Sądu zarzut braku legitymacji czynnej powoda jest bezzasadny, a argumenty podnoszone przez pozwanego dla poparcia swojego stanowiska - nieprzekonujące.

Koszt wynajmu pojazdu zastępczego w określonych warunkach można traktować jako składową szkodę, a zatem podmiot uprawniony (pierwotnie poszkodowany), może się domagać jej naprawienia. Podmiotem zobowiązanym do wypłaty odszkodowania jest sprawca szkody, przy czym w sytuacjach związanych z ruchem pojazdów mechanicznych, na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odpowiedzialnym z polisy OC staje się ubezpieczyciel pojazdu powodującego szkodę. Poszkodowany posiada uprawnienie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych bezpośrednio od towarzystwa ubezpieczeniowego. W ocenie Sądu dopuszczalne było zatem umowne scedowanie jedynie wierzytelności przysługującej poszkodowanemu od ubezpieczyciela, bez jakiegokolwiek odwoływania się do wierzytelności wobec sprawcy szkody. Nie zaistniały zaś przesłanki, nakazujące uznać taką czynność za sprzeczną z właściwościami zobowiązania w myśl art. 509 § 1 k.c., a w związku z powyższym nieważną.

Sąd zauważył, że w całym postępowaniu likwidacyjnym ubezpieczyciel nie kwestionował uprawnień powoda do dochodzenia należności z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, przy czym podstawa do sformułowania takiego żądania opierała się na znanej pozwanemu umowie cesji wierzytelności.

W ocenie Sądu, stan techniczny pojazdu uszkodzonego uniemożliwiał jego wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem w ruchu drogowym. Powyższe wynika jednoznacznie z zeznań świadka A. P. w których podał, że brak było możliwości zamknięcia drzwi. Mając na uwadze powyższe, oddalił Sąd wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, na okoliczność wskazaną w petitum sprzeciwu.

Niewątpliwa dla Sądu była w niniejszym stanie faktycznym także konieczność wynajmu pojazdu zastępczego, wynikająca z potrzeby niezakłóconego funkcjonowania przez poszkodowanego w społeczeństwie,

w tym z uwagi na konieczność częstych wyjazdów do lekarzy.

Odnosnie kwestii długości najmu pojazdu zastępczego Sąd uznał, że co do zasady przyjmuje się jego zasadność do dnia wypłaty odszkodowania. Brak było podstaw w niniejszej sprawie do odstąpienia od takiego ugruntowanego w doktrynie i orzecznictwie poglądu. Nie można – zdaniem Sądu - wymagać także od poszkodowanego, aby w imię ograniczania szkody pozostającej

w związku ze zdarzeniem, za które ponosi odpowiedzialność ubezpieczyciel, dokonywał pochopnie zakupu nowego pojazdu korzystając np. z oferty kredytowania tego przedsięwzięcia. Niezrozumiała dla Sądu była również opieszałość ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym, skoro faktyczna wypłata odszkodowania nastąpiła dopiero kilkanaście dni po bezspornym ustaleniu zaistnienia szkody całkowitej.

Co do kwestii zagadnienia ceny jednostkowej czynszu najmu, Sąd stwierdził, że powód przedłożył do pozwu wydruk cennika obowiązującego

u innego przedsiębiorcy tej branży. Dokonując porównania tego dowodu

z fakturą powoda, wynika z niego, że cena najmu u powoda jest niższa, aniżeli obowiązująca u konkurenta, co pozwala domniemywać, iż mieści się ona

w średnich stawkach rynkowych. Wbrew stanowisku pozwanego, nie można przy ustalaniu ceny rynkowej ograniczać się do wypożyczalni oferujących wynajem gotówkowy, które nastawione są na inny rodzaj klienta (podróż planowa, z reguły biznesowa). Zdaniem Sądu, nie każdy poszkodowany jest w stanie pokryć koszt najmu pojazdu zastępczego gotówką. Powyższe przekłada się na konieczność skorzystania z oferty podmiotów proponujących swoiste „kredytowanie” usługi, co zasadniczo musi wpływać na jej cenę. Skoro zatem teza wniosku dowodowego (pkt 5c petitum sprzeciwu), poprzez ograniczenie się do wypożyczalni oferujących najem gotówkowy nie przystawała do realiów sprawy, wykonanie opinii biegłego zgodnie z żądaniem nie przyczyniłoby się do rozstrzygnięcia istoty sprawy i dlatego przedmiotowy wniosek dowodowy

i w tej części został oddalony.

Reasumując, Sąd uznał, że długość wynajmu pojazdu była uzasadniona

w realiach niniejszej sprawy, a zastosowana stawka najmu nie została skutecznie zakwestionowana. W tym stanie rzeczy powództwo uznać należało za zasadne, co skutkowało orzeczeniem jak w pkt I wyroku, na podstawie art. 822 § 1 k.c.

w zw. z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U.2013.392). O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu, na które składają się : opłata od pozwu w kwocie 154,00 zł. koszt zastępstwa strony przez pełnomocnika będącego adwokatem w stawce minimalnej 600,00 zł. i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł., rozstrzygnięto na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zarzucając Sądowi Rejonowemu :

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 361 kc w związku z art., 822 § 1 kc w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym, Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że w tak ustalonym stanie faktycznym istnieją podstawy do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego za szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego ponad kwotę wypłaconą przez pozwanego tym bardziej, że pojazd był jezdny po powstałej szkodzie,

2. art. 826 § 1 kc w zw. z art. 354 § 1 kc poprzez ich niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co skutkowało przyjęciem za właściwą, wskazaną przez powoda stawkę czynszu najmu pojazdu zastępczego oraz za właściwy okres najmu wskazany przez powoda,

a o za tym idzie normalne następstwo szkody, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż poszkodowany nie wywiązał się z obowiązku minimalizacji szkody nie korzystając ze swojego pojazdu pomimo, że zakres uszkodzeń nie uniemożliwiał użytkowanie pojazdu,

II. naruszenie przepisów prawa procesowego mogące mieć wpływ na wynik postępowania:

3. art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, iż pozwany nie wykazał, że stawka czynszu najmu była rażąco zawyżona, a nadto, że okres najmu został wydłużony ponad miarę pomimo jezdności pojazdu,

4. art. 227 kpc w zw. z art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 232 kpc w związku z art. 278 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie i nieprzeprowadzenie wnioskowanego przez pozwanego dowodu z opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej a okoliczność ustalenia czy zakres uszkodzeń pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...), powstały w wyniku kolizji z dnia 12 maja 2014 r. nie wykluczała możliwości jego normalnego użytkowania, podczas gdy ustalenie tej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, a okoliczności te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

5. art. 227 kpc w zw. z art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 232 kpc w związku z art. 278 § 1 kpc poprzez oddalenie wniosku i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej na okoliczność ustalenia średnich dobowych stawek czynszu najmu pojazdu zastępczego, mimo, iż wyjaśnienie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, a dowód ten był dowodem celowym nie był spóźniony i został powołany na okoliczności istotne dla sprawy związane z ustaleniem wysokości roszczenia powoda,

6. art. 227 kpc w związku z art. 233 kpc przez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów w szczególności przez:

- 1) oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie o nieudowodnione twierdzenia powoda, którym zaprzeczał pozwany,
- 2) uznanie, że kwestie dotyczące stawki najmu pojazdu stanowi fakt notoryjny nie wymagający powoływania dowodu z opinii biegłego,
- 3) uznanie, że okres najmu był zasadny z samego faktu oświadczenia przez poszkodowanego, że miał problemy z zamykaniem drzwi, podczas gdy żaden inny dowód tego nie potwierdzał, a dokumentacja fotograficzna oraz oględziny pojazdu nie wykazały takich problemów, wobec czego poszkodowany mógł użytkować swój pojazd w okresie likwidacji szkody,
- 4) przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do stosowania uśrednionej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego występującej na rynku lokalnym oraz, że pozwany nie wykazał dysproporcji pomiędzy stawką najmu wskazaną przez powoda, a tą przyjętą przez pozwanego,
- 5) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, tj. dokonania jego oceny z pominięciem przez pozwanego, z których wynika, że stawka najmu pojazdu zastępczego w wysokości 159,90 zł brutto jest rażąco zawyżona w stosunku do przeciętnych cen występujących na danym runku lokalnym.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany domagał się uchylecia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. Żądaniem ewentualnym wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację w granicach zaskarżenia uznał ją za bezzasadną. Przyjął tym samym, że ustalenia Sądu Rejonowego dokonane na podstawie dowodów ocenionych w granicach wyznaczonych treścią art. 233 § 1 kpc są prawidłowe, a wydany wyrok zgodny z prawem. Uzasadnienie wyroku sporządzone w sposób

pełny, szczegółowo odnosi się do wszystkich zarzutów pozwanego podnoszonych w toku postępowania i Sąd Okręgowy w pełni podziela poglądy w nim zawarte.

Dokonując analizy zarzutów podnoszonych przez pozwanego, poczynawszy od tych zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, aż do tych wywodzonych

w apelacji nie można nie zauważyć, iż skarżący sam popada w sprzeczności. Kwestionuje bowiem zasadność ilości dni najmu pojazdu zastępczego twierdząc, iż poszkodowany mógł korzystać z uszkodzonego samochodu, ale z drugiej strony w toku postępowania likwidacyjnego pozwany doszedł do wniosku, że charakter i rozmiar uszkodzenia pozwala zakwalifikować przedmiotową szkodę jako całkowitą. Rzeczą ubezpieczyciela było zatem podjęcie niezwłocznie czynności umożliwiających wypłatę odszkodowania w możliwie krótkim terminie. Z ugruntowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych wynika, iż poszkodowanemu przysługuje prawo korzystania z pojazdu zastępczego do czasu wypłaty przyznanego odszkodowania w przypadku zakwalifikowania szkody całkowitej. W niniejszym stanie faktycznym nie budziło wątpliwości to, że odszkodowanie zostało wypłacone poszkodowanemu w dacie 13 czerwca 2014 r, a zatem do tej daty mógł on korzystać z pojazdu zastępczego (vide: przykładowo pogląd SN wyrażony w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt III CZP 76/13). Biorąc pod uwagę powyższe, podzielić należało stanowisko Sądu I instancji co do tego, iż ubezpieczyciel powinien ponieść koszty najmu tego pojazdu za okres wykazany przez powoda w pozwie. Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do uwzględnienia zarzutów pozwanego dotyczących wysokości stawki dobowej za najem pojazdu, która została przyjęta przez powoda w wysokości 159,90 zł brutto. Pozwany uznając, że zasadny był najem pojazdu zastępczego przez okres 16 dni przyjął wysokość tej stawki w kwocie 129 zł brutto. Różnica pomiędzy obiema w/w kwotami nie jest rażąco wygórowana. Do pozwu przedłożony został wydruk cennika obowiązującego u innego przedsiębiorcy tej samej co powód branży i z tego dowodu wynika, że cena najmu u powoda jest niższa niż w firmie konkurencyjnej. Pozwala to przyjąć, że mieści się ona w średnich stawkach stosowanych na lokalnym rynku. Nadmienić należy, iż co prawda poszkodowany powinien dążyć do „zminimalizowana” wysokości szkody

i dążyć do najmu pojazdu w stawce możliwie najniższej, jednakże ostatecznie nie oznacza to, że jest on zobowiązany do poszukiwania najtańszego zakładu świadczącego tego rodzaju usługi (które mogą być „obsługiwane” gotówkowo lub bezgotówkowo co ma wpływ na wysokość stawki). W niniejszym stanie faktycznym brak jest podstaw do przyjęcia, iż wysokość odszkodowania wynikająca ze stawki dobowej najmu została zawyżona. Na marginesie dodać należy, iż kwestia ustalenia stawki stosowanej na danym rynku lokalnym nie musi polegać na przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego, albowiem przy istnieniu innych dowodów z dokumentów (jak chociażby wydruki z cenników firm świadczących tego rodzaju usługi) nie są potrzebne wiadomości specjalne, jakimi dysponuje biegły. Oceny tych dowodów w granicach wyznaczonych treścią art. 233 kpc może dokonać Sąd.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest również podstaw do uzupełniania postępowania dowodowego i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczności wskazane już uprzednio w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Apelację jako bezzasadną oddalono, na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 108 § 1 kpc.